

БРАТЯ ГРИМ ОТО С БРАДАТА

Превод от немски: Цочо Бояджиев, 2009

chitanka.info

Император Ото Велики будел страх навсякъде, бил строг и безмилостен, имал рижа брада; онова, за което се заклевал в брадата си, вършел наистина и неотменно. Случило се така, че свикал тържествено събрание на двора в Бабенберг (Бамберг), на което трябвало да се явят духовните и светските князе от империята. Сутринта на Великден императорът заедно с всички князе се отправил към катедралата, за да присъстват на празничната меса, а междуременно в крепостта подготвяли масите за пиршеството; поставяли хляб и нареждали красиви потири. В двора на императора по това време служело едно благородно и очарователно момче, чийто баща бил военачалник в Швабия и имал единствено него за наследник. Красивият младеж минал нехайно край масата, посегнал към парче от мекия хляб с нежните си бели ръце, взел го и понечил да хапне, както правят всички деца, които си гризват охотно от хубавите неща. Но щом отчупил комат от белия хляб, се появил с пръчка в ръка императорският сенешал, който трябвало да надзирава масата; той гневно ударил момчето по главата, и то така силно и грубо, че косата и главата му се разкъравали. Детето паднало и се разплакало с горещи сълзи, задето сенешалът дръзнал да го удари. Това забелязал един изтъкнат герой на име Хайнрих от Кемптен, който бил дошъл с момчето от Швабия и бил негов настойник; дълбоко оскърбен от това, че едно нежно дете е ударено така немилостиво, той нахокал сенешала заради нечестивото му деяние със сурови думи. Сенешалът казал, че по силата на служебното си положение има правото да отпъжда с пръчката си всички непослушници в двора. Тогава господин Хайнрих грабнал една голяма секира и разсякъл черепа на сенешала, така че той се разцепил като яйце и мъжът рухнал мъртъв на земята.

Междувременно господата отслужили и отпели Богу и се върнали обратно; императорът забелязал кървавото петно на пода, попитал и научил какво се било случило. Хайнрих от Кемптен бил обвинен на място, а Ото, разтърсван от неудържим гняв, се провикнал: „Кълна се да Ви отмъстя за убийството на сенешала ми! Кълна се в брадата си!“ Като чул изречената неотменима клетва и разбрал, че това ще му струва живота, Хайнрих от Кемптен скочил, хвърлил се бързо към императора и го уловил за дългата рижа брада. След което го привел внезапно към масата, така че императорската корона се търкулнала от главата на Ото в залата и когато князете наскачали, за да

освободят императора от разбеснелия се мъж, измъкнал ножа си и извикал високо: „Никой да не ме докосва, или императорът ще умре!“ Всички отстъпили, а Ото с голяма мъка им кимнал утвърдително; тогава неустрашимият Хайнрих рекъл: „Императоре, ако искате да живеете, гарантирайте сигурността ми.“ Императорът, който усещал ножа опрян о гърлото си, вдигнал ръка към небето и се заклел пред благородния рицар в императорската си чест, че животът ще му бъде подарен.

Щом получил това уверение, Хайнрих пуснал рижата брада и позволил на императора да се надигне. Той незабавно седнал на кралския трон, погладил брадата си и изрекъл следните думи: „Рицарю, дарих Ви живота; така че си вървете по пътя, но се пазете от очите ми, никога повече да не ви виждам, и напуснете двора и страната ми! Прекалено обременителен сте ми за придворен и отсега нататък все ще трябва да пазя брадата си от Вашия нож.“ Хайнрих се сбогувал с всички рицари и познати и се отправил към Швабия, към земята си, която имал като ленно владение; там живял в усамотение, но и в почит.

Десет години по-късно император Ото водел тежка война отвъд планината и стоял пред един укрепен град. Не му достигали хора, та проводил пратеници в немските земи: който бил получил ленно владение от империята, бързо трябвало да му се притече на помощ, в противен случай ще загуби владението и службата си. Един от пратениците пристигнал при абата в Кемптен, за да го призове да поеме на път. Абатът на свой ред свикал хората си, включително господин Хайнрих, от когото имал най-голяма нужда. „Ах, благородни господине, какво възнамерявате да сторите, отвърнал онзи, Вие знаете много добре, че съм в немилост пред императора; по-добре да Ви дам двамата си синове и да ги пратя с Вас.“ „Вие обаче струвате повече от двамата заедно, рекъл абатът, така че не мога да Ви освободя от този поход, иначе ще отдам земите Ви на други, които повече ги заслужават.“ „Е, тогава, казал благородният рицар, щом на карта са заложили земята и честта ми, ще се подчиня на заповедта Ви, пък да става каквото ще, даже и да ме стигне закана на императора.“

Хайнрих се въоръжил и скоро стигнал града във Велшландия^[22], обсаден от германците; ала се криел от погледа на императора и го отбягвал. Шатрата си разпънал малко по-встрани от войската. Един ден лежал и се къпел в една каца, като оттам обглеждал околността.

Тогава видял да се приближава тълпа граждани от обсадения град и насреща им да язди императорът за преговори между двете страни. Неверните граждани били измислили тази хитрина; защото докато императорът яздел към тях без оръжие и без да подозира измама, те криели на заден план въоръжени мъже, които нападнали дръзко господаря, за да го заловят и убият. Когато господин Хайнрих видял това коварство и опита за убийство, зарязал къпането, изскочил от кацата, грабнал в една ръка щита, а в другата меч си и се втурнал чисто гол към тълпата. Храбро нападнал враговете, убил и ранил мнозина от тях и ги обърнал в бягство. След което разрязал въжетата на императора и бързо хукнал назад, влязъл в кацата и продължил да се къпе. Когато Ото се върнал при войската си, поискал да разбере кой е бил непознатият му спасител; той седял гневен на трона в шатрата си и говорел: „Бях предаден и щях да загина, ако не ми бяха помогнали две рицарски ръце; който разпознае голия мъж, нека го доведе, та да получи наградата и благоволения ми; нито тук, нито където и да било има по-храбър герой.“

Някои знаели, че това е Хайнрих от Кемптен; но се бояли да изрекат името на оногова, когото императорът бил се заклел да погуби. „С този рицар, рекли те, нещата стоят така, че той се намира в тежка немилост; ако си върне благоволения ти, ще ти го доведем.“ Когато императорът казал, че би му простил, дори ако е убил собствения му баща, те изrekli името на Хайнрих от Кемптен. Ото заповядал да го доведат тутакси; той искал обаче да го изплаши и посрещне недружелюбно.

Когато Хайнрих от Кемптен бил доведен, императорът се престорил на разгневен и извикал: „Как се осмелявате да се явите пред погледа ми? Нали знаете много добре защо съм Ваш враг и помните как дърпахте и скубахте брадата ми, та и до днес още не е пораснала. Що за надменно високомерие Ви е довело тук?“ „Милост, господарю, рекъл храбрият мечоносец, бях принуден да дойда и моят княз, който стои тук, ми нареди да го сторя, за да имам благоволения му. Бог ми е свидетел колко неохотно предприех това пътуване; бях длъжен обаче да спазя клетвата си за вярност; комуто това не се нрави, нека има правото на последна дума.“ Тогава Ото се разсмял: „Бъдете ми хилядократно добре дошъл, прочути юначе! Вие спасихте живота ми, който без Вашата помощ щях да изгубя, благородни човеко.“ Той

скочил и го целунал по очите и бузите. Това сложило край на враждата помежду им и те се помирили; благородният император му предоставил големи богатства и го отрупал с почести, които се помнят и до ден-днешен.

[22] Френскоговорящата част на Швейцария. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.